

SOCIETAT

Passejant per Bèlgica

Josepa Blanch

Tres dies no donen per massa, però sí que n'hi ha prou per fer una passejada i, sense aprofundir en res concret, gaudir d'un país petit, amb unes ciutats boniques, romàntiques, i, si això es fa en companyia d'amics de veritat, l'estada es torna màgica.

Barcelona-Brussel·les, molt barats els bitllets electrònics d'Iberia, furgoneta de lloguer i directes cap al centre de la capital.

Carrerons petits, paradetes d'artesans, de menjar, homes-estàtua, músics esperant almoïna, bigarrament de visitants, autòctons i estrangers, famílies senceres amb nens i gos, homes amb pantaló curt, sandàlies i mitjons, dones roses de pell blanca pigada i vermelles de cara, colles de nois i noies potser de viatge de fi de curs.... De cop s'acaba l'estretor del carrer i, als nostres ulls, apareix la plaça, la *Grande Place*, declarada per la Unesco patrimoni de la humanitat: és una veritable meravella d'edificis gòtics, amb riques façanes on es pot admirar el treball a la pedra, que corona finestres i portals, fent punxes, cares, guarniments i tot tipus d'ornamentacions, símbols d'una època ja llunyana, de la qual els seus actuals residents han sabut conservar l'esperit, per al goig dels visitants que, asseguts en qualsevol de les moltes terrasses que hi ha, i prenent un refresc o un cafè, contemplen embadalits tota aquesta bellesa.

Les flors de mil colors, acaben d'enjoiar aquestes fatxades, junt amb la lluentor dels daurats polits escrupolosament.

Xocolaters afamats arreu del món. A l'obrador de *Lady Godiva*, a la mateixa plaça, es pot admirar com un artesà, gairebé un artista-xocolater, manipula la xocolata, blanca o negra, fins a fer una pasta espessa, que, posada en un gros gibrell, hi suca, amb delectança, maduixots, gerds i tot tipus de fruits vermells,

que no ens podem resistir de tastar i que fan dels nostres sentits un devesall de sensacions plaents.

Allà mateix, en trencar una cantonada, hi ha el *Manneken Pis*, ridícul i petit, però emblemàtic, on tots els turistes fem cap, i potser fins i tot ens hi fem una foto de record. Aquí mateix, botigues plenes del ninot, abillat de torero o d'*Elvis Presley*, per acabar de confirmar la "turistada" del lloc.

Aniversari de *Tintin*, 75 anys, i per tant el país que el va veure néixer, i Brussel·les en particular, li reten homenatge. Botigues monotemàtiques encantadores, *capitans Had-dock*, *Dupont & Dupont*, professors *Tornasol*, *Tintin* i *Milou*, prenen vida per mitjà de les caràtules de tots els contes, pósters, samarretes, ninots de cartó-pedra....

Al museu del còmic, entremig de lladres i "serenos", mosqueters, detectius, gats enrabiats, ratetes perseguides, vampireses exòtiques, guerrers intrèpids o barrufets, hi ha el dos cavalls vermell d'en *Tintin* i el coet de quan va anar a la lluna, que, juntament amb les joies de la *Castafiore*, o els cigars del faraó, fan entranyable i simpàtic tot aquest recorregut.

Protagonisme absolut tenen les primeres publicacions d'*Hergé* i el seu personatge *Tintin*, que s'editaven per

 Escoda

ALTA SASTRERIA
DE LUXE

Plaça Sant Roc, 5
Tel. 93 725 59 29 - Sabadell

capítols en un setmanari local, al mig d'altres historietes, abans de convertir-se en l'heroi de moltes generacions.

Molt ben explicat i documentat tot el procés d'elaboració d'una tira còmica, quantes persones hi intervenen, materials utilitzats i també els diferents estils i èpoques.

Pel carrer, ja fora del nucli antic, recreació de tots aquests personatges de "tebeo" en murals, en qualsevol paret cega, gegantins i plens de color.

Brussel·les no s'acaba en un dia, ciutat-seu d'institucions polítiques i culturals, és especialment rellevant el *Mont des Arts*, on s'apleguen diversos museus. Interessant i encantador ha de ser el museu d'instruments musicals, on expliquen les guies que hi ha la col·lecció d'estris per fer música més important del món, i on, per mitjà d'uns auriculars d'infraroigs, quan el visitant passa davant la lira, la pianola, el fiscorn, l'ukelele, la balalaika, o qualsevol altre, es pot escoltar una melodia només interpretada amb l'instrument que s'està visualitzant.

De camí cap a Bruges, trobem un país pla, agrícola, amb aigua abundant. Civada, farratge, horta, les tonalitats del groc al verd repassen als camps tota l'escala cromàtica. Vaques de llet, de carn, blanques, brunes, rosses o negres, s'hi afermen propietàries, segures de la seva pastura.

Passem per Gant, ciutat en festes, presa literalment per bars rodats, escenaris improvisats, saltimbanquis, músics de carrer, conjunts de rap o de rock, pintors afeccionats... La pudor de cervesa, consumida de dies ençà per joves i vells, envaeix l'ambient que es barreja amb l'olor del menjar ràpid.

No podem veure gairebé res, ens manca temps i l'aldarull de les festes ens priva la vista del que intuïm que és preciós.

Arribem a Bruges, fita del nostre viatge. Ens saluda amigablement el carrilló de la catedral, que senyala les hores amb alguna peça de música clàssica. El temps s'atura, deixant escolar el petit concert, tot admirant les cases medievals, totes iguals i totes diferents, amb les seves façanes capçades en triangle i esglaonades, de totxo vermell, fusta, flors i cortinetes, que deixen imaginar la vida des de l'antigor fins ara.

Ciutat tranquil·la, novel·lesca, convidada a passejar pel seu nucli històric. Des de la plaça del *Burg*, l'Ajuntament amb la seva impressionant i magníficament conservada sala gòtica, la basílica de la Santa Sang, i l'església de Nostra Senyora, que aixopluga una *Madonna amb Nen*, bonica peça escultòrica de marbre blanc, de Miquel Angel, jove, que ja deixa entreveure la perfecció de tota la seva posterior obra. I l'antic hospital de Sant Joan, pavellons separats i envoltats de preciosos jardins, on sembla que encara es pugui albirar l'allitament dels ferits de guerra, mal embenats i sagnants, amb els rostres crispats pel dolor, fruit de les moltes invasions que han sofert els Països Baixos.

Pau i serenor es respira al *Beateri*, *béguinage*, lloc de recés de les *béguines*, dones casades que es quedaven soles quan els marits, els croats, marxaven a Terra Santa, i es recollien en una mena de convent-refugi-monestir, recinte tancat amb un frondós arbrat, gespa i rierol.

Actualment aquest monestir de *Wijngaard*, al costat del llac *Minnewater*, està ocupat per una comunitat de monges benedictines.

És encantador agafar una barca i fer el recorregut pels canals. Les branques dels desmais t'acaronen en passar, ponts de mitja volta, allargats campanars en punxa, tot fa mirall amb l'aigua, on neden cignes, ànecs, i altres aus de bell plomatge, totalment aliens als visitants.

Pels carrers, puntaires fent anar els boixets i vestides com a l'Edat Mitjana, botigues on es venen puntes de gran bellesa i delicadesa, veritables filigranes, obres d'art.

La xocolata, omnipresent, inunda, amb el seu flaire dolç i temptador, tot l'aire de la ciutat. Presentada en mil formes i textures, barreges i colors, fa que continuï el passeig assaborint aquesta "gourmandise".

Els cavalls al trot, amb els carruatges per a turistes, t'acaben de transportar al temps de la Blancaneus i el príncep.

Musclos en totes les taules, oberts al vapor amb api, ceba i qui sap què més, són deliciosos. La cervesa, en tenen infinitat de marques, fluixa o forta, rossa o negra, sempre ben freda, és un bon acompanyament per apaivagar la set.

Els bons restaurants, molt petits i acollidors, demanen saber anticipadament el nombre de comensals, el menú desitjat, i, quan arriba l'hora de l'àpat, preparat amb tanta cura, és un veritable festival de saviesa culinària, sempre regat amb els millors vins.

